

luatphapcuaducchuatroi.org

Phụ lục 8f: Nghi Thức Tiệc Thánh — Bữa Ăn Cuối Cùng của Chúa Giê-su Chính Là Lễ Vượt Qua

Trang này là một phần của loạt bài nghiên cứu về các luật pháp của Đức Chúa Trời chỉ có thể được tuân giữ khi Đền Thờ còn hiện diện tại Giê-ru-sa-lem.

- [Phụ lục 8a: Các Luật Pháp của Đức Chúa Trời Đòi Hỏi Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8b: Các Lễ Tế — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8c: Các Kỳ Lễ Kinh Thánh — Vì Sao Ngày Nay Không Kỳ Lễ Nào Có Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8d: Các Luật Thanh Tẩy — Vì Sao Không Thể Thực Hiện Nếu Không Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8e: Phần Mười và Hoa Lợi Đầu Mùa — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8f: Nghi Thức Tiệc Thánh — Bữa Ăn Cuối Cùng của Chúa Giê-su Chính Là Lễ Vượt Qua \(Trang này\).](#)
- [Phụ lục 8g: Luật Na-xi-rê và Các Lời Khấn — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8h: Sự Vâng Phục Một Phần và Mang Tính Biểu Tượng Liên Quan Đến Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8i: Thập Tự Giá và Đền Thờ](#)

Nghi thức Tiệc Thánh là một trong những ví dụ mạnh mẽ nhất cho điều mà loạt bài này đang phơi bày: “sự vâng phục” mang tính biểu tượng do con người sáng chế nhằm thay thế các điều răn mà chính Đức Chúa Trời đã khiến trở nên không thể tuân giữ khi Ngài loại bỏ Đền Thờ, bàn thờ và chức tế lễ Lê-vi. Luật Pháp của Đức Chúa Trời chưa bao giờ truyền một nghi thức bánh và rượu lập lại để thay thế các lễ tế hay Lễ Vượt Qua. Chúa Giê-su chưa bao giờ hủy bỏ các luật của Đền Thờ, và Ngài cũng chưa bao giờ thiết lập một nghi thức mới để thay thế chúng. Điều mà ngày nay người ta gọi là “Tiệc Thánh” không phải là một điều răn trong Kinh Luật và cũng không phải là một luật của Đức Chúa Trời độc lập với Đền Thờ. Đó là một nghi thức của con người, được xây dựng trên sự hiểu lầm về điều Chúa Giê-su đã làm trong Lễ Vượt Qua cuối cùng của Ngài.

Khuôn mẫu của Luật Pháp: sinh tế thật, huyết thật, bàn thờ thật

Theo Luật Pháp, sự tha thứ và sự tưởng nhớ chưa bao giờ gắn liền với các biểu tượng không có sinh tế. Khuôn mẫu trung tâm rất rõ ràng: tội lỗi được giải quyết khi huyết thật được trình dâng trên một bàn thờ thật tại nơi Đức Chúa Trời đã chọn để đặt Danh Ngài (Lê-vi ký 17:11; Phục truyền luật lệ ký 12:5-7). Điều này đúng cho các lễ tế hằng ngày, lễ chuộc tội, lễ thiêu, và cả chiên con Lễ Vượt Qua (Xuất Ê-díp-tô ký 12:3-14; Phục truyền luật lệ ký 16:1-7).

Bữa ăn Lễ Vượt Qua không phải là một nghi thức tưởng niệm tùy ý. Đó là một nghi lễ được truyền với:

- **Một con chiên thật, không tì vết**
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:3 — Mỗi gia đình phải lấy một con chiên theo điều Đức Chúa Trời truyền.
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:5 — Con chiên phải không tì vết, là con đực hoàn hảo một năm tuổi.
- **Huyết thật, được xử lý đúng chính xác như Đức Chúa Trời truyền**
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:7 — Họ phải lấy huyết của chiên bôi lên hai cột cửa và mành cửa.
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:13 — Huyết sẽ là dấu hiệu; chỉ nơi nào có huyết thật thì Đức Chúa Trời mới vượt qua.
- **Bánh không men và rau đắng**
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:8 — Họ phải ăn chiên với bánh không men và rau đắng.
 - Phục truyền luật lệ ký 16:3 — Trong bảy ngày họ không được ăn bánh có men, chỉ ăn bánh gian khổ.
- **Thời điểm và trật tự được ấn định**
 - Xuất Ê-díp-tô ký 12:6 — Con chiên phải bị giết vào lúc chạng vạng ngày mười bốn.
 - Lê-vi ký 23:5 — Lễ Vượt Qua diễn ra vào ngày mười bốn của tháng thứ nhất, đúng thời điểm đã định.

Sau đó, Đức Chúa Trời đã tập trung hóa Lễ Vượt Qua: chiên không còn được dâng tại bất kỳ thành nào, mà chỉ tại nơi Ngài đã chọn, trước bàn thờ của Ngài (Phục truyền luật lệ ký 16:5-7). Toàn bộ hệ thống phụ thuộc vào Đền Thờ. Không tồn tại một “Lễ Vượt Qua mang tính biểu tượng” không có sinh tế.

Cách Y-sơ-ra-ên tưởng nhớ sự cứu chuộc

Chính Đức Chúa Trời đã định nghĩa cách Y-sơ-ra-ên phải tưởng nhớ cuộc xuất hành khỏi Ai Cập. Không phải bằng sự suy niệm đơn thuần hay cử chỉ tượng trưng, mà bằng nghi thức Lễ Vượt Qua hằng năm mà Ngài đã truyền (Xuất Ê-díp-tô ký 12:14, 12:24-27). Con trẻ phải hỏi: “Nghi thức này có

ý nghĩa gì?” và câu trả lời gắn liền với huyết của chiên và các hành động của Đức Chúa Trời trong đêm ấy (Xuất Ê-díp-tô ký 12:26-27).

Khi Đền Thờ còn đứng vững, Y-sơ-ra-ên trung tín vâng phục bằng cách lên Giê-ru-sa-lem, cho giết chiên trong thánh điện, và ăn Lễ Vượt Qua đúng như Đức Chúa Trời đã truyền (Phục truyền luật lệ ký 16:1-7). Không một tiên tri nào từng loan báo rằng một ngày nào đó điều này sẽ được thay thế bằng một mẩu bánh và một ngụm rượu trong các tòa nhà rải rác khắp các dân tộc. Luật Pháp không biết đến sự thay thế đó. Luật Pháp chỉ biết Lễ Vượt Qua như Đức Chúa Trời đã định nghĩa.

Chúa Giê-su và Lễ Vượt Qua cuối cùng của Ngài

Các sách Phúc Âm làm rõ: khi Chúa Giê-su ăn cùng các môn đồ trong đêm Ngài bị phản bội, đó là Lễ Vượt Qua, không phải một nghi thức mới dành cho dân ngoại (Ma-thi-ơ 26:17-19; Mác 14:12-16; Lu-ca 22:7-15). Ngài đang bước đi trong sự vâng phục trọn vẹn đối với các điều răn của Cha Ngài, giữ chính Lễ Vượt Qua mà Đức Chúa Trời đã ấn định.

Tại bàn ăn đó, Chúa Giê-su cầm bánh và phán: “Đây là thân thể Ta,” rồi cầm chén và nói về huyết giao ước của Ngài (Ma-thi-ơ 26:26-28; Mác 14:22-24; Lu-ca 22:19-20). Ngài không bãi bỏ Lễ Vượt Qua, không hủy bỏ các lễ tế, và cũng không viết ra những luật mới cho các nghi thức tôn giáo của dân ngoại. Ngài đang giải thích rằng cái chết của chính Ngài, với tư cách là Chiên Con thật của Đức Chúa Trời, sẽ bày tỏ trọn vẹn ý nghĩa của mọi điều Luật Pháp đã truyền.

Khi Ngài nói: “Hãy làm điều này để nhớ đến Ta” (Lu-ca 22:19), “điều này” chính là bữa ăn Lễ Vượt Qua mà họ đang ăn, chứ không phải một nghi thức hoàn toàn mới, tách rời khỏi Luật Pháp, Đền Thờ và bàn thờ. Không có một mệnh lệnh nào từ môi miệng Ngài thiết lập một nghi lễ mới, độc lập với Đền Thờ, có lịch trình riêng, quy tắc riêng và hàng giáo sĩ riêng. Chúa Giê-su đã nói rõ rằng Ngài không đến để bãi bỏ Luật Pháp hay các Tiên Tri, và rằng ngay cả nét nhỏ nhất cũng sẽ không mất đi (Ma-thi-ơ 5:17-19). Ngài chưa bao giờ nói: “Sau khi Ta chết, hãy quên Lễ Vượt Qua và thay vào đó tạo ra một nghi thức bánh và rượu ở bất cứ nơi nào các người ở.”

Đền Thờ bị loại bỏ, không phải Luật Pháp bị bãi bỏ

Chúa Giê-su đã báo trước [sự hủy diệt của Đền Thờ](#) (Lu-ca 21:5-6). Khi điều này xảy ra vào năm 70 sau Công nguyên, các lễ tế chấm dứt, bàn thờ bị loại bỏ và chức vụ Lê-vi kết thúc. Nhưng không điều nào trong số đó là sự bãi bỏ Luật Pháp. Đó là sự đoán phạt. Các điều răn về lễ tế và Lễ Vượt Qua vẫn được ghi chép, không hề bị thay đổi. Chúng chỉ trở nên không thể tuân giữ vì Đức Chúa Trời đã loại bỏ hệ thống mà trong đó chúng vận hành.

Con người đã làm gì? Thay vì chấp nhận rằng một số luật phải được tôn kính nhưng hiện nay không thể tuân giữ cho đến khi Đức Chúa Trời phục hồi thánh điện, các lãnh đạo tôn giáo đã tạo ra một nghi thức mới — nghi thức Tiệc Thánh — và tuyên bố rằng phát minh này giờ đây là cách để “tưởng

nhớ” Chúa Giê-su và “dự phần” vào sinh tể của Ngài. Họ lấy bánh và chén từ bàn Lễ Vượt Qua và xây dựng quanh đó một cấu trúc hoàn toàn mới, bên ngoài Đền Thờ, bên ngoài Luật Pháp, và bên ngoài bất cứ điều gì chính Đức Chúa Trời đã truyền.

Vì sao nghi thức Tiệc Thánh là sự vâng phục mang tính biểu tượng

Nghi thức Tiệc Thánh hầu như ở khắp nơi được trình bày như sự thay thế cho các lễ tế của Đền Thờ và cho Lễ Vượt Qua. Người ta được dạy rằng bằng cách ăn bánh và uống rượu (hoặc nước nho) trong một nhà thờ hay bất kỳ tòa nhà nào, họ đang vâng phục một mệnh lệnh của Đấng Christ và làm trọn điều mà Luật Pháp hướng đến. Nhưng đây chính là loại vâng phục mang tính biểu tượng mà Đức Chúa Trời chưa bao giờ cho phép.

Luật Pháp chưa bao giờ nói rằng một biểu tượng, không có bàn thờ và không có huyết, có thể thay thế các sinh tể đã được truyền. Chúa Giê-su chưa bao giờ nói điều đó. Các tiên tri cũng chưa bao giờ nói điều đó. Không có điều luật nào xác định:

- Tàn suất phải thực hiện nghi thức Tiệc Thánh
- Ai phải chủ trì
- Nghi thức phải diễn ra ở đâu
- Điều gì xảy ra nếu ai đó không bao giờ tham dự

Cũng như người Pha-ri-si, Sa-đu-sê và các thầy thông giáo, tất cả những chi tiết này đều do con người sáng chế (Mác 7:7-9). Cả những hệ thống thần học hoàn chỉnh đã được xây dựng xoay quanh nghi thức này — có người gọi đó là bí tích, người khác gọi là sự làm mới giao ước — nhưng không điều nào trong số đó xuất phát từ Luật Pháp của Đức Chúa Trời hay từ lời của Chúa Giê-su trong các Phúc Âm, khi được hiểu trong bối cảnh của chúng.

Kết quả thật bi thảm: vô số người tin rằng họ đang “vâng phục” Đức Chúa Trời bằng cách tham gia vào một nghi thức mà Ngài chưa bao giờ truyền. Các luật thật của Đền Thờ vẫn đứng vững, không thể tuân giữ vì Đức Chúa Trời đã loại bỏ Đền Thờ; và thay vì tôn kính thực tế này trong sự kính sợ và khiêm nhường, con người lại khẳng khái giả vờ rằng một nghi thức mang tính biểu tượng có thể thay thế chúng.

Tưởng nhớ Chúa Giê-su mà không sáng chế luật mới

Kinh Thánh không để chúng ta thiếu sự hướng dẫn về cách tôn kính Đấng Mê-si sau khi Ngài thăng thiên. Chính Chúa Giê-su đã phán: “Nếu các ngươi yêu mến Ta, các ngươi sẽ giữ các điều răn của Ta” (Giăng 14:15). Ngài cũng hỏi: “Sao các ngươi gọi Ta là ‘Chúa, Chúa’ mà không làm điều Ta bảo?” (Lu-ca 6:46).

Cách để tưởng nhớ Ngài không phải là qua các nghi thức do con người sáng chế, mà là qua sự vâng phục mọi điều mà Cha Ngài đã phán qua các tiên tri trước Đấng Mê-si và qua chính Đấng Mê-si.

Chúng ta vâng phục điều có thể vâng phục, và tôn kính điều không thể

Luật Pháp vẫn nguyên vẹn. Lễ Vượt Qua và hệ thống lễ tế vẫn được ghi chép như những điều luật đời đời, nhưng sự vâng phục chúng hiện nay là bất khả thi vì chính Đức Chúa Trời đã loại bỏ Đền Thờ, bàn thờ và chức tế lễ. Nghi thức Tiệc Thánh không thay đổi thực tế này. Nó không biến bánh mang tính biểu tượng và rượu mang tính biểu tượng thành sự vâng phục. Nó không làm trọn các luật của Đền Thờ. Nó không đến từ Kinh Luật, và Chúa Giê-su chưa bao giờ truyền nó như một nghi thức mới, độc lập cho các dân tộc.

Chúng ta vâng phục điều có thể vâng phục ngày nay: những điều răn không phụ thuộc vào Đền Thờ. Chúng ta tôn kính điều không thể vâng phục bằng cách từ chối sáng chế các sự thay thế. Nghi thức Tiệc Thánh là một nỗ lực của con người nhằm lấp đầy khoảng trống mà chính Đức Chúa Trời đã tạo ra. Lòng kính sợ Đức Giê-hô-va chân thật dẫn chúng ta đến chỗ khước từ ảo tưởng về sự vâng phục này và trở về với những gì Ngài thật sự đã truyền.